hvorom her er Tale, og naar man vil paalægge dem en saadan Byrde i et aldeles privat Øiemed, mener jeg, at det er billigt at give dem Adgang til at faae en Godtgjørelse for den Udgift, de i den Anledning have. Hvorvidt de ville modtage den eller ikke, er en anden Sag, men Billighed fordrer, at der ikke afskæres dem Adgang til at faae Godtgjørelse for deres Uleilighed og Tidsspilde.

Jensen: Saavidt jeg forstod den høitærede Minister, erklærede han det som en Regel, at, naar Nogen var udelukkende berettiget til en Vei, var han ogsaa berettiget til at udelukke Andre fra Færdsel paa den. Sæt nu det Tilfælde, at et Fattiglem blev indtinget til Huse hos en af Gaardmændene, til hvis Gaard en saadan Vei førte, og andre Beboere bleve tilsagte til at levere Brændsel til dette Fattiglem, saa maatte de jo dog benytte denne Vei, og vare da i en vis Forstand berettigede til at fare paa den. Skulde nu en saadan Vei kunne kaldes for offentlig, fordi nogen ellers Uvedkommende nødes til at fare paa den? I saa Fald vilde saagodtsom de allerfleste Veie i Sognene blive offentlige, og det maatte grumme nødig skee; thi det vilde dog blive en meget for stor Byrde med Hensyn til Veiarbeide, navnlig i den Egn, hvor jeg er fra, hvor Byernes Gaarde ligge sprædte fra hinanden. Jeg vilde derfor tillade mig at spørge den høitærede Indenrigsminister, om jeg opfattede ham rigtigt, at Loven maatte forstaaes saaledes, at, naar saadanne Uvedkommende vare nødte til ifølge Tilsigelse fra Autoriteterne at kjøre paa en Vei, denne da skulde kaldes en offentlig Vei.

Indenrigsministeren: Der er mange Tilfælde, hvor det er aldeles nødvendigt, at Færdselen til beboede Steder maa staae aaben, og det vil derfor vist være meget sjeldent, at man er berettiget til at afspærre en Vei, som fører til beboede Steder. Ikke blot Politimesteren og Øvrigheden, men mange andre Folk kunne have lovlige Ærinder til saadanne Steder. Jeg troer altsaa ikke, at man kan have Lov til at afspærre saadanne Veie, der føre til beboede Steder; de Veie, som man her nærmest har havt for Øie, ere derimod saadanne, som ere udlagte til Enge, Moser og Skove, eller andre slige Veie, der ere udlagte i et aldeles særeget Øiemed og til udelukkende Brug for enkelte Beboere.

Sonne: Der kan dog gives Veie, som jeg troer burde høre ind under denne Lov, og som jeg ogsaa troer, at man har tænkt sig at høre under den, men som dog ikke kunne komme ind under den, naar dette „udelukkende" bliver staaende. Jeg har nemlig saadanne Veie for Øie, som løbe gjennem Kjøbstadjorder, og efter hvad jeg har hørt af flere Landmænd, er der ogsaa i Landsognene mange Steder, hvor Forholdet er et ganske lignende. Der er nemlig flere Kjøbstæder, over hvis Jorder der gaaer en Vei fra Landeveien hen til en anden Landevei eller Bivei. Disse Veie have ligget der fra umindelige Tider; de maae efter min Formening ansees for private Veie, og de, hvis Jorder støde til Veiene, benytte dem, men de kunne ikke sige, at de have udelukkende Brugsret af dem. Veien har ligget der i saa lang Tid, at man kan sige, at der er vundet Hævd paa den, Enhver befarer den, og det er især om Sommertiden, at den bliver befaret af dem, som komme ad den offentlige Vei og derved kunne skyde Gjenvei. Med Hensyn til saadanne Veie er det meget nødvendigt, at de ogsaa komme ind under Loven; thi ellers vil Ingen tage sig af dem. De ere i Reglen kun farbare om Sommeren, men efterhaanden som Agerbruget bliver udviklet, bliver det mere og mere nødvendigt, at de kunne benyttes ogsaa paa andre Aarstider, navnlig med Hensyn til Kjørsel af Gjødning, med Hensyn til Efteraarspløiningen og flere andre Ting. Kunne de ikke komme ind under denne Lov, troer jeg, at disse Veie vanskelig ville blive tagne under Forbedring. Den ærede Indenrigsminister